

**Sabahudin Hadžialić, knjiga poezije «Prosjaci uma»,
Bugojno 2003.g.**

Amir Brka- recenzija (izvodi):

Zaista, pjesniče, zašto biti drugačiji od sna?, pita se Hadžialić, ovim vokativom (*pjesniče*) upravo svjesno identificirajući san i poeziju. Kakav san? *Dubina mraka suludo obećava svjetlost*, kaže pjesnik u jednoj pjesmi (*Bosnia, 2001*). Nema, dakle, samoobmane, samozavaravanja – kroz koje bi se ostalo u snu. San ovdje ne prethodi *bolu od svijeta*; on je izraz htijenja da se *potom* pronađe mogućnost – pa barem i u snu. A, pri tom, mudrost predstavlja metod, nikako cilj po sebi; ona je ovdje produkt htijenja da se *umom* stvori brana pred opustošenim i dehumaniziranim svijetom, te, tako, sačuva prostor autentične egzistencije.

Lahko je uočljivo da se Hadžialićeve pjesmotvori ne iscrpljuju u sentencioznosti kao svojoj svrsi, jer se iza njih redovno pojavi, ili barem “proviri” živ čovjek koji to svoje mudroslovlje uporno ispostavlja svijetu kao da mu hoće reći: *da, evo, prepoznao sam te, vidiš, znam kakav si, ali ja ću ipak pokušati preživjeti drukčiji, ne prihvaćajući perverziju ljudskoga koju mi nudiš...* A sve to čini uvjeren da *snaga nije više samo u betonu već u ideji. Ideji samog zida*, kako kaže u pjesmi *Zid*. To je to, ta *ideja zida* kao nečega što možda više nije vidljivo kao berlinski zid koji je bio od betona, ali nečega što je i danas aktualno i iznimno djelatno. Nasuprot toj i takvim antihumanim, a veoma moćnim idejama – naš pjesnik hoće očuvati neokrnjenom svoju gotovo djetinje čistu prirodu, kroz ovu stihobirku kazujući nam kako je to teško i kako mu to ipak uspijeva – upravo zahvaljujući pjesništvu. A može li umjetnost uopće imati značajniju ulogu...?

Alije Kebo- recenzija (izvodi):

U raznorodnosti poetskog izraza, koji samo za neuke može da odudara od osnovnih tokova prebogate pjesničke tradicije ove sredine, Sabahudin Hadžialić postižje saglasje između načela po kojima pjesma može biti, može da se dogovdi, ili ne dogodi. Ti principi u Sabinom rukopisu zasnovani su na sprezi jedinstva suprotnosti: nestvarnog i stvarnog, dosegnutog i nedosegnutog, sanjanog i dosanjanog. Čini se, u novom rukopisu Hadžialić želi da otme sve oblike od bezobličja, da im udahne neko unutrašnje, svoeje ozračje kojima će živjeti u svijetu njegovih geometrija i simetrija, pa je utisak da je svaki stih izvučen nekom linijom koja ide od suptilnih, upečatljivih doživljaja do onih koji znače pjesnikovo grčevito bavljenje zadatim životom. Autora «Amaneta»,

«Testamenta» i «Šapata u tami» u novom rukopisu prepoznajemo kao britkog i neumornog tvorca svojih pjesničkih nesanica.

Najnovijim rukopisom, ovaj se autor oglašava kao pjesnik koji prefinjenom elegancijom gradi svoju knjigu, služeći se pri tome izvornošću, autentičnošću, ali počesto, žestinom i ironijom koje tako pristaju «Prosjacima uma». Tako ovaj Orfej iz Bugojna osvaja nove predjele pjesme što ih otkrivaju i sobom donose mogućnosti savremenog senzibiliteta spojenog spoznajnim i racionalnim elementima svijeta koji se sudaraju i reflektuju u našim dušama. Nije važno kad, važno je pronaći svoje svjetove. U Sabinom rukopisu pronašao sam njegove svjetove i mali dio sebe.»